

ГОРІХОВА НАУКА

Українська народна казка

Було це ще тоді, коли світ був молодим, а мудрість не треба було шукати за сімома морями. Вона літала в повітрі, як тополиний пух, і кожен міг набрати її повні жмені.

Та що легко дається — те мало цінується. Почали люди розкидатися Божим даром. Хтось загубив мудре слово по дорозі на ярмарок, розмінявши його на барвисті стьожки. Хтось проміняв глибоку думку на солодкий пряник. А хтось і зовсім викинув мудрість у багнюку, бо від думок голова боліла, а жити дурнем було легше й веселіше.

Подивився на це Творець із високого неба і зажурився.

— Не діло це, — промовив Він. — Скарб, що валяється в пилюці, ніхто не шанує. Треба сховати мудрість так, щоб дісталася вона лише тому, хто готовий потрудитися.

Зібрав Господь усю розгублену людську мудрість, що вітром по полю ганяла, і зліпив її до купи. Надав їй форми людського мозку — звивистого, складного, — щоб пам'ятали люди, де думка народжується і живе.

А щоб вітри знову не розвіяли цей скарб, і щоб ледачі руки його не бруднили, сховав Він той «мозок» у міцну, дерев'яну шкаралупу, тверду, мов камінь. А зверху ще й зеленим гірким кожухом укрит, щоб одразу в руки не давалася.

Розвісив Він ті плоди на розлогому дереві й сказав:

— Відтепер мудрість не буде даром. Вона — як цей горіх. Зовні — неприступна й закрита. Хочеш пізнати істину — натруди руки. Хочеш смачної середини — май терпіння розбити тверду оболонку.

З того часу так і повелося. Хто ледачий — подивиться на твердий горіх, спробує раз, поб'є пальці та й піде геть ні з чим. А хто наполегливий, хто не боїться труднощів — той розлущить камінь і знайде всередині зерно, схоже на людський мозок. І смак у нього особливий — смак заслуженої нагороди.

Бо справжнє знання ніколи не лежить на поверхні — воно завжди всередині, під захистом праці й терпіння.

**Знайди мене на малюнку ліворуч
і поміркуй:**

- Чому люди не дорожили Божим даром?
- Чи схожа справді мудрість на горіх?
- Чи корисно їсти горіхи?

Як сон людину врятував

Українська народна казка

Колись давно, коли світ тільки-но починав крутитися, зустрілися на межі дня і ночі дві наймогутніші сили — Життя і Смерть. І почали вони суперечку за найдивніше Боже творіння — людину.

Життя, молоде, яскраве й гаряче, дивилося на землю і сумно зітхало: — Моя людина працює від зорі до зорі. Вона сіє хліб, будує хати, кохає, сміється і плаче. Але вона така крихка! Тіло її швидко втомлюється, плечі гнуться до землі від нескінченних турбот. Їй так важко щодня нести мій тягар без упину!

Смерть, холодна, сувора й непохитна, виступила з темряви, тихо брязкаючи ключами від вічності: